Από το Συναξάρι - Ο άγιος Κολομβανός, ηγούμενος του Λουξέιγ

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 23 Νοεμβρίου, 2019

23 Νοεμβρίου

Τον εκχριστιανισμό της Ιρλανδίας από τον άγιο Πατρίκιο [17 Μαρτ.], κατά τον 6ο αιώνα, ακολούθησε πλούσια άνθιση της αγιότητας. Οι μοναχοί συνέρρεαν κατά χιλιάδες για να προσφερθούν εθελοντικά στο μαρτύριο της ασκήσεως, συγκροτώντας μεγάλες κοινότητες, παρόμοιες με τους τεράστιους μοναχικούς οικισμούς της Αιγύπτου, της Συρίας και της Παλαιστίνης. Ο διακαής πόθος τους για τον Θεό, συνδυασμένος με ένα φλογερό χαρακτήρα, τους έκανε ικανούς για ασυνήθιστα ασκητικά κατορθώματα, προσέλκυσε όμως επιπλέον επάνω τους τη Χάρη του Θεού και τη δύναμη να πραγματοποιούν πλείστα θαύματα. Οι γενναίοι αυτοί μοναχοί αποτέλεσαν την καρδιά της Εκκλησίας της Ιρλανδίας και συνέβαλαν τα μέγιστα στη διάδοση και εμβάθυνση του χριστιανισμού σε ολόκληρη τη Δύση κατά την περίοδο εκείνη. Μεταξύ αυτών μία εξαιρετική μορφή υπήρξε εκείνη του οσίου Κολομβανού, του ακάματου ζηλωτή των εντολών του Θεού.

Γεννημένος περί το 540 στην επαρχία Λέινστερ της νοτιοανατολικής Ιρλανδίας, ο Κολομβανός έδειξε μεγάλες ικανότητες στις θύραθεν επιστήμες, που έχαιραν μεγάλης υπολήψεως μεταξύ των χριστιανών Ιρλανδών. Βασανιζόμενος όμως από τη φλόγα των σαρκικών πειρασμών και κατανοώντας τη ματαιότητα των εγκοσμίων, ετέθη υπό την καθοδήγηση ενός αγίου Γέροντος, του Σίνελλ, μαθητή του αγίου Φίννιαν [†549, 12 Δεκ.], ο οποίος τον εισήγαγε στη μελέτη των Αγίων Γραφών και στην ασκητική πολιτεία. Έγινε κατόπιν μοναχός στο Μπάνγκορ, το πιο ονομαστό μοναστήρι της Ιρλανδίας, που αριθμούσε περίπου τριακόσιους μοναχούς, και ολοκλήρωσε τη μοναχική του αγωγή υπό την καθοδήγηση του αγίου Κόμγκαλ [10 Μαΐου].

Περί το 590 ο Κολομβανός αισθάνθηκε μέσα του, όπως και πολλοί άλλοι συνασκητές του την εποχή εκείνη, μια ιδιαίτερη κλήση υπό του Θεού να εγκαταλείψει την πατρίδα και τους δικούς του για να υποβληθεί εθελοντικά σε εξορία, υπηρετώντας έτσι τη διάδοση του Ευαγγελίου σε ξένους λαούς. Πήρε το καράβι λοιπόν για τη Γαλατία με δώδεκα μαθητές, όπως ο Χριστός, και οδηγημένος από τη θεία Πρόνοια ξεκίνησε να κηρύξει το Ευαγγέλιο και την οδό της μετανοίας. Σε τούτη την περιοδεύουσα αδελφότητα «όλα ήταν κοινά σε όλους· τόσο ισχυρά ήταν σε αυτούς η δύναμη της υπομονής, η πραότητα και ο δεσμός της αγάπης, που ήταν αδύνατο να

αμφιβάλλει κανείς ότι ο Κύριος με όλη την πραότητά Του κατοικούσε ανάμεσά τους... Τόσο άφθονη ήταν η χάρη που πλημμυρούσε τον όσιο, ώστε έφθανε να μείνει έστω και για ελάχιστο χρόνο στο σπίτι κάποιου, για να προσελκύσει κάθε ψυχή στην ενάσκηση της θρησκείας».

Η φήμη του έφθασε και στον βασιλέα της Βουργουνδίας, Γκοντράν, ο οποίος τον κάλεσε στα Βόσγια και του προσέφερε μια έρημη περιοχή, όπου ιδρύθηκε η Μονή του Αννεγραί. Οι αρετές του Κολομβανού προσείλκυσαν σύντομα γύρω του πλήθος μαθητών, οι οποίοι επιθυμούσαν να εργασθούν και αυτοί για τη σωτηρία τους δια των ασκητικών παλαισμάτων. Αναγκάσθηκε έτσι να ιδρύσει εκεί κοντά ένα δεύτερο μοναστήρι, τη Μονή του Λουξέιγ, και αργότερα ένα τρίτο, τη Μονή των Κρηνών.

Εγκατεστημένος στο Λουξέιγ, ο όσιος επέβλεπε τις τρεις αδελφότητές του που αριθμούσαν πολλές εκατοντάδες μοναχούς, στηριζόμενος στην αυθεντία ενός επιτρόπου σε κάθε μονή, επιφορτισμένου με την τήρηση του Κανόνος που είχε συντάξει ο ίδιος. Δια της προσευχής του όμως, ο Κολομβανός παρέμενε ο πατέρας του κάθε μοναχού και ο μεσίτης του ενώπιον του Θεού. Όπως στις λαύρες της Ανατολής, η οργάνωση του μοναστηριού ήταν ευέλικτη και σύμφωνη προς τον χαρισματικό χαρακτήρα της πνευματικής πατρότητας. Μεγάλη έμφαση δινόταν στη σωματική άσκηση, τις αυστηρές νηστείες, τις μαστιγώσεις και την παραμονή σε παγωμένο νερό για την καθυπόταξη της φλογερής ιδιοσυγκρασίας των μοναχών.

Το μοναστήρι, ωστόσο, δεν ήταν μόνο ένας τόπος βίαιων αγώνων εναντίον των παθών, αλλά και μία προτύπωση του ουρανού και οι ισάγγελοι μοναχοί τελούσαν εκεί μία ασίγαστη δοξολογία προς τον Κύριο της Δόξης. Ο Κολομβανός είχε οργανώσει τον βίο των τριών αδελφοτήτων του με τέτοιο τρόπο, ώστε οι μοναχοί να τελούν νυχθημερόν μία συνεχή λατρεία, εναλλασσόμενοι κατά ομάδες. Εφάρμοσαν έτσι κατά λέξη την προτροπή του Αποστόλου: «*Αδιαλείπτως προσεύχεσθε*» (Α’ Θεσ. 5:17).

Μετά από είκοσι χρόνια όμως, ο Κολομβανός, έχοντας επισύρει στο πρόσωπό του το ασίγαστο μίσος της μάμης του βασιλέα Θεοδώριχου Β’ της Βουργουνδίας (595-613), Βρουγχίλδης, επειδή καταδίκαζε σθεναρά τις ηθικές παρεκτροπές του νεαρού ηγεμόνα, εκδιώχθηκε από το Λουξέιγ μαζί με τους Ιρλανδούς μαθητές του. Οδηγήθηκε στη Νάντη για να πάρει τον δρόμο της επιστροφής προς την Ιρλανδία, αλλά με το θέλημα του Θεού το καράβι στο οποίο επιβιβάσθηκε παρασύρθηκε πίσω στις ακτές της Γαλλίας. Έτσι ο όσιος μοναχός ξανάρχισε την αποστολική του πορεία διαμέσου της Νευστρίας και Αυστρασίας, σημαδεύοντας με την επιρροή του πλήθος μοναχικά ιδρύματα. Πήρε εν συνεχεία τον δρόμο για τη Ρώμη μέσω Γερμανίας και κήρυξε το Ευαγγέλιο στους βάρβαρους λαούς που κατοικούσαν τις όχθες της λίμνης Κωνσταντίας. Από το Μπρέγκενζ, τόπο διαμονής του, δεν έπαυσε να διδάσκει με τα γραπτά του τους μαθητές του στο Λουξέιγ και αλλού.

Το 612 το βασίλειο της Βουργουνδίας προσάρτησε προσωρινά την Αυστρασία και ο όσιος, κυνηγημένος πάλι από την έχθρα του Θεοδώριχου Β’, αναγκάσθηκε να ξαναρχίσει την περιπλάνησή του προς την Ιταλία και εγκαταστάθηκε στη Μονή του Μπόμπιο, στα Απέννινα, όπου διέπρεψε στους αγώνες του κατά του αρειανισμού μέχρι τη μακάρια εκδημία του, το 615.

Αν η αποστολή του οσίου Κολομβανού στις χώρες των Φράγκων φάνηκε αρχικά πως απέτυχε, το μέλλον επρόκειτο να τον δικαιώσει, αφού μέχρι το 730 θα ιδρυθούν εκεί εκατό περίπου μοναστήρια από τους μαθητές του, συμβάλλοντας στην εξάπλωση της ιρλανδικής μοναχικής παραδόσεως και του μοναχισμού μεταξύ των πληθυσμών των φραγκικών χωρών.

(Από το βιβλίο: Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας, υπό Ιερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου. Νοέμβριος, 23. Εκδόσεις "Ίνδικτος")